

WÕTA ja LOE!

№ 17.

Enne kui on liiga hilja.

Wilho Rantanen.

„Oh, et oleksite warem tulnud, siis oleks fordalainud lõikus teid parandanud,“ ütles arst surewale haigele, kes oli tulnud tema juure liiga hilja.

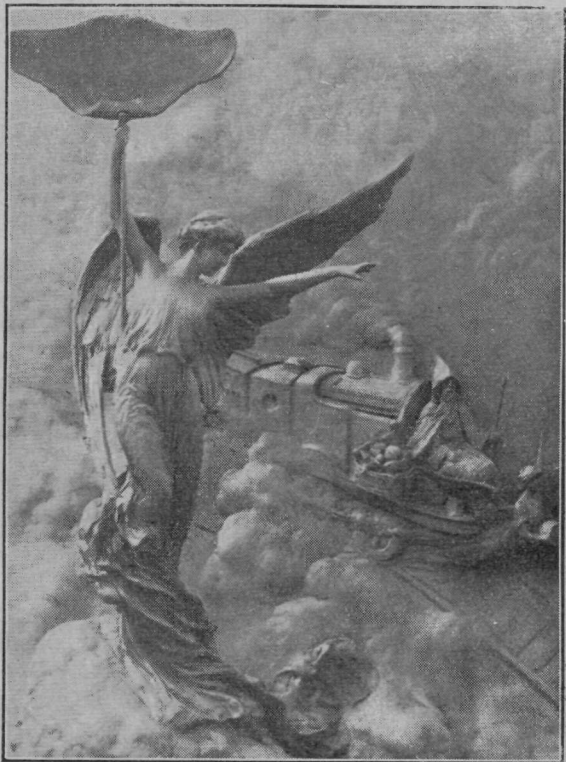
— „Mina ei tunne teid,“ ütles peigmees rumalatele neitsidele, kes tulid pulma liiga hilja.

— „Olen ilm-süüta were ära walanud,“ kaebas Juudas, kuid alles siis, kui Jeesus oli juba surma mõistetud ja ei olnud enam mingit lootust.

Igäiks maini-tuist tundis, mis tähendawad sõnad: liiga hilja! Nad ei ole olnud ainumad kaebajad. On palju inimesi, kes oma hingepäästmise küsimuses wiivitawad ja wiivitawad, kuni nendegi kätte jõuab järg kord ühineda selle kooriga, kes kordab neid külmil ja õudseid sõnu: „liiga hilja.“

Hiljaksjäämine on kurb nähe juba

wähemaiski elujuhtumistes. Hiljaks jääda raudtee rongile, laewale, koos-olekule j. n. e. ei tundu ialgi heana. Aga hiljaks jääda taewast, jääda ilma päästmisest, kerjata armu liiga hilja, on midagi nii tõsist, et ma ei

Ja rong kihutab mööda.

mõista seda kujutada. See hiljatsjäämine saadab põhjatumat ja trööstimata ahastust neile, kes seda siis tunnewad. Mõned wiirastused sellest waewast saab näha mõnikord surijate ahastawais pilkudes ja lootujeta taebamistes.

Sellest waatepunktist enda elu silmitsedes, mõistame paremini, kui kallid on armuaeg. Siis särab armu meile filma, kui lootuse täht keht pimedust. Siis näeme päästmist nii suurena, auliseks ja wägewana, et meie peame nuttes wajuks sellele armu ette ja ütles: „ma ei ole sellele wäärt.“ Ja siis tuleb meil suurem häda enda hinge päästmise järele.

Uga waimulikult pime ei märka armuaja tõsidust, ega päästmise tähtsust. Päästmise sõnum kajab tihti kurdiksjäänud kõrwadele. Piibel jutustab, et Soodoma wiimseil tundidel tulid Jumala inglid Loti majasse ja käskisid teda teele rutata. Uga mis tegi Lott? Veldakse, et tema wiivitas. Kristisõnum kõlab meilegi, manitsedes, hoiatades ja paludes. See Ünnistegija, kes andeks ardis rõõwile ja kelle süles oli ruumi langenud Peetruselegi, see Ünnistegija pakub meilegi oma armu. Ta on teesama tänagi.

Argem wiivitagem Loti kombel!

Suriija isa kutsus oma lapse enese juure ja ütles: „Mu lapsuke! Jumal kutsus mind minu nooruse päiwil, aga mina põlgasin kutsumist, mõeldes, et pööran wanemalt. Jumal kutsus mind täie mehe ees ja weel wanuseksi, aga mina lükkasin pöörmise aina edasi. Ja nüüd — jätkas wanake nuttes — olen päästmata ja mina pean surema.“

„Minu armas laps, ära lükka pöörmise aega edasi, sest edasi lükamine on hinge hukamine.“ Warsti selle järele suri wanake.

Oled sina wiivitaja, kes seda loed?

Rutta, rutta, kui päästmist weel pakutakse.

Tule Jeesuse juure enne, kui on liiga hilja!

Täna, kui ja tema häält kuuled, siis ära tee oma südant kõwaks!

Heebr. 3: 15.

Rutta, rutta!

M. Stern jutustab ühest Šweitsi õpetajast Deggelerist, keda ta isiklikult tundis järgmist:

„Surres oli keegi ta kogudusliige, kes oli mures oma naise muretu hingeseisukorra üle, palunud teha eestpalweid naise päästmise pärast. Hingekarjane lubas teha, mis wõib. Kaks korda nädalas käis ta leskksjäänud naisega rääkimas. Kuid kõik see, nagu ta eestpalwedki näisid asjatuna.“

Siis tuli Jssand ise appi. Ta lasi näha lesel imeliku une. Suurepäraline tõld ootas maja ees, et wiia teda suurele pulmapidule. Kuid altpoolt oleks ta nagu kuulnud hääle hiiudwat: „Rutta, rutta!“ Ta tõusis ruttu üles, läks oma riidekapi juure, et wõtta sealt ühte kaunimat kleitidest, millega minna pulmapidule. Kuid wõttes selle esile märkas ta omaks imestusteks, et see oli katkine ja määrinud. Ta wõt-

tis teise, kuid seegi oli samasugune. Ta wõttis kolmanda, kuid seegi oli päris määratud nagu eelmisedki. Üks oli tal weel järel kapis, sellele pani ta oma wiimase lootuse, kuid, oh häda, wõttes seda esile, näis see weel pahemana, kui kolm eelmist.

Samal hetkel kostus taas hüüd altpoolt: „Rutta, rutta!“ See wiis teda päris meeleheittele. Pulma oli waja minna, kuid polnud mingisugust pulma kuube. Kuid just siis sattus kõrgusest paistma taewalik hele walguškiir ja selle kiire walguse ta nägi kaunist lumiwalget kleiti. Ring hääli taewast hüüdis: „Wõta see ja pane selga!“ Seda wõttes ta ärkasfi.

Talle oli nüüd ilmne, et oli saanud Jumalalt hoiatuse, mis näitas, kui määratud ja katkine on ta omadigus. Ja „rutta, rutta“ sõnades aimas ta märguannet oma peatsele surmale.

Samal ööl, kui leß selle une, tundis hingekarjane imelikku rahutust ta pärast. Hommikul wara läks ta lese juure ja märkas selle olemat päris teistsugusena kui enne. Ta oli nüüd alandlik ja armu järele janunew. Ta palus weel õpetajat järgmiselgi päewal oma juure. Kuid, kui õpetaja järgmisel hommikul tuli, oli teda wastuwõtmas katk naist, kes jutustasid, et mainitud leß oli öösel surnud halwatusse. Tihti enne lõppu oli ta öelnud: „Pulmapidule lähen“, ja kõige wiimaks: „Jeesuse were läbi.“
(Dr. Päiwänsalo järele.)

Mõtteteadlane ja karjapois.

Omalt jalutuskäigul kohtas keegi mõttetark karjapoisiga, kes kiwikestega mängis ja väga tõsiselt sellele watas.

„Mis teed sa seal?“ küsis mõttetark. „Mõtlen.“ „Millele sa mõtled?“ „Armsa Jumala peale.“ — „Kas tead sa siis, kus Jumal on?“ Pois naeris. „Käed sa, selle ilusa õuna kingin sulle, kui mulle wõid öelda, kus Jumal on,“ ütles mõttetark. „Ja mina kingin Teie need mõlemad,“ wastas karjapois näidates õuntele oma taskus, „kui Teie mulle öelda wõite, kus Jumalat mitte ei ole.“

Millal sa palwetad?

„Mina palwetan, kui meri on waikne, ja hoolitsen oma laewa eest tormi ajal,“ ütles kapten.

Hallpäine kapten laewal, mis reisijate-aurikuna sõitis Leithi ja Shetlandi-jaarte wahel, wõttis Aberdelnis laewale näitlejate seltskonna.

See oli esimene sellelaadiline seltskond, kes sõitis laewal. Kui lõunaajal toodi lauale sööki, seisis kapten ristis kätega laua ääres ja ütles eht Shoti murrakus:

„Mu daamid ja härrad, tänagem Jumalat!“

Näitlejad olid ülilõbusad ja waatlesid pilkawalt, kui kapten ütles föögipalwe.

„Ma ei teadnud, et meil on siin pastor kapteniks,“ pilkas selts-

tonna näitejuht. Kogu lõunasöögi ajal lubasid nad endile naljatada kapteni arvel. Mõned tunnid hiljem tõusis üsna ootamatult kole torm. Näitlejad hakkasid hirmuma ja palusid oma juhti, kaptenilt teada saada, kas laew on hädas.

„Ma ei wõi seda öelda,“ vastas kapten, „wõib olla, et pääseme läbi tormist, aga wõib juhtuda ka teisiti; jee on raskeim torm, mida ma siin olen üle elanud.“

Näitejuht läks selle teatega alla, et seda wiia oma sõpradele.

Torm hulus ja raskus edasi reisijate kohtumisel. Veel furd pöörduis seltskonna juht kapteni poole:

„Seks puhuts, kui meie ei pääse, kapten, tahaksin teile veel öelda, et meil on wäga kahju, et pilkastime teid, kas tahaksite palwetada ühes meiega?“

Kapten muutus ärewaks ja hüüdis: „Argpüksid olete! Minge alla ja öelge oma sõpradele, et nad heidaksid pikali ja oleksid rahul. Mina palwetan, kui meri on waike, ja hoolitsen oma laewa eest tormi ajal.“

Et sellel lool, armsad sõbrad, ole ka meie midagi öelda? Paljud unustawad palwetada, kui kõik läheb rahulikult ja kergelt; aga kui tulewad kannatused ja tormid, karjuwad nad Jumala poole.

Sellel pole õiget osadust Jumalaga, kes palwetab ainult häda ajal. See pole Jumala sulane, kes Jumalat ainult tahaks alandada oma sulaseks.

(„Der Kriegsruf.“)

Wiisil: See aeg on tõesti uste ees. 208.

Mul pattusid on arwuta, Meid häbi tunnistada; Ei mina wõi neid lugeda, Ei neidki nimetada! Ja siiski pole ükski neist Mii wäike, et ma selle eest Ei peats hukka saama.

Suur hirm ja häda otjata Mu peale rängast käiwad; Kui kannaksid ka rutuga Mind ära koidu tiiwad; Kas kuskil mäe ja künta all, Wõi mere taga kaugel maal Su eest wõin warju saada?

Mind, Jeesus, wõta wastu sa! Ma põgenen ju haawu, Mis löödi sulle, Päästija, Kui kandsid meie walu, Kui surid risti peal, oh Tall, Maailma patu koorma all, Mis sinu peale langes.

Wiisil: Ma tahan jätta maha. P. 245.

Anna end Jeesusele Terwelt ja täiesti, Mii kui ta ennast julle Annud on esite; Anna end Jeesusele Jhu ja hingega, Omanda enesele Rahu, mis lõpmata.

Anna end Jeesusele, Mõnda kui oled sa, Heida ta armu sulle Kõige su koormaga; Anna end Jeesusele, Hinga ta rinna naal, Waju ta armu jisse, Waitse ta armu seal!

Toimetaja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ a 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 2×kuus. Makstab aastas 50 s., 1/2 a. 25 s. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatimisjoni heaks, tellimisi ja kaastöid saata toimetaja aadressil — Pääse 5—7, Tallinn. Tellida wõib ka Briti & Wäljam. Piibliseltfisi, Rataskaewu 4 Tallinna; sealsamas saada ka igasuguseid piibleid ja piiblitiofi.

R.-Ü. „Külwaja“ trükk, Keilas 1932.